

Panta rhei, sanolivat antiikin kreikkalaiset. Kaikki liittyy myös aikaansa, kietoutuu siihen tavalla tai toisella. *Tintti neuvostojen maassa* -albumi on siitä oiva esimerkki, 20-luvun lopun hysteerisen neuvostovastaisuuden lapsi.

Hergé on kertonut käyttäneensä yksinomaista "asiatietojensa" lähteenä *Joseph Douillet'n* teosta *Moscou sans voiles*. Kyseinen Douillet oli Belgian konsulina Venäjällä vuodesta 1891 valankumoukseen ja muissa tehtävissä Neuvostoliitossa vuoteen 1926 asti.

Hän kirjasi kokemuksensa yllämainituksi kirjaksi joka käännettiin ajan hengessä suomeksi vuonna 1928 nimellä *Hunnuton Moskova*. Jos kirjan sanoma ei vielä selkämukseen painetusta pääkallosta ja ristissä olevista sääriluista kävisi selväksi, Douillet toteaa sen esipuheessa: "Sivistyskansoilla ei ole oikeutta katsella ääneti kommunismin hiriön etenemistä Euroopassa. Niillä ei ole oikeutta ylläpitää sitä tunnustamalla laillisiksi neuvostovaltiuden, joka merkitsee suunnatonta tuhoa valtiolle, yhteiskunnalle ja sivistykselle."

Ja kirja onkin sitten sitä itseään. Hergé on poiminut melko orjallisesti Douilletin kertomia totuuksia mm. länsimaalaisten vierailijoiden harhauttamisesta, kulkuriasten laumoista, etuoikeutettujen luokasta ja vaikka mistä. Hänkin pyrkii osoittamaan todeksi Douillet'n näemyksen "Venäjän kommunismi on aiheuttanut maassa moraalien rappeutumisen sekä irstailun, anarkian ja siveettömyyden aallon, jonka vertaista ei ole koskaan nähty ihmiskunnan historiasa."

Yhdessä suhteessa Hergé kuitenkin jättää Douillet'n todistukset käyttämättä. Kunnianarvoisa konsuli nimittäin kuvaa antaumuksella, pitkään ja yksityiskohtaisesti neuvostovaltion suosimaa irstailua, siveettömyyttä ja seksuaalisia väkivallantekoja. Silloin tällöin hän tosin toteaa nähneensä esim. "kaksi kymmenen yhdentoista ikäistä poikasta sellaisissa asennoissa, joita säädylli-

nen kynä ei voi kuvailla", mutta jatkaa selostustaan tyyneen rauhallisesti. Ilmeisesti katolisessa nuorisolehdessä tämän tyyppinen propaganda katsottiin tarpeettomaksi ja se jäi Tintistä pois.

Kaikista hurjimpia irstailijoita ovat tietenkin kommunistit. "Neuvostovaltanpitäjien irstailussa antamaa esimerkkiä noudattavat erittäin tarkoin 'nuoret kommunistit', joihin kuuluu poikia (komsomoltsi) ja tyttöjä (komsomolki). Pojat eivät tyydy siihen, että viettävät tyttöjen kanssa ateenalaisia öitä, vaan vaativat heiltä myöskin yksilöllisiä suosionosoituksia", kirjoittaa Douillet. "Nuorten kommunistityttöjen siveellinen rappiotila on muuten aivan rajaton."

Käytyään sivutolkulla läpi kertomuksia raiskauksista Douillet kertoo maan menon olevan jopa niin hurjaa, että "jokaisella kansalaisella on oikeus erota avioliitosta ja solmia uusi niin monta kertaa kuin haluaa".

Niinpä maan asukkaista yli 30 % sairastaa "veneeriä tauteja", ylioppilaiden osalta luku oli 70—75 %. "Pohjois-Kaukasiassa oli... sellaisiakin kokonaisia alueita, joiden väestöstä 80—95 % sairasti tällaista tautia."

Onneksi Tintti pysyi lujana. 20-luvulla oli monessa Länsi-Euroopan maassa tiedotusvälineitä hallitsevalle joukolla tärkeää osoittaa Neuvostoliiton olevan suurin kuviteltavissa oleva vaara. Siihen tarkoitukseen liittyy Douillet'n kirjan ohella ensimmäinen Tintti-albumikin, paradoksaalisesti kyllä ehkä enemmän siihen kuin Tintti-hahmon historialliseen kehitykseen.

Kuten Douillet tämän pelon tiivisti: "Kommunistit ovat seivillä siitä, etteivät he voi olla valtiaina muualla kuin siellä missä heidän onnistuu turmella kansa siveellisesti, luoda anarkiaa, herättää ihmisen alhaisia vaistoja ja häiritä järjestystä."

1933 Hitler nousi valtaan Saksassa. Uusi järjestys oli alkanut.

Heikki Jokinen

Myytti kellahtaa nurin. "Joan Miro säätö" julkaisi pari vuotta sitten lukuisien nuorten maalareiden voimin kirjan kunnianosoituksena Hergélle. Olessa Peret'n "Totuudenmukaisia kertomuksia Tintin seikkailuista Neuvostojen maassa". Partio-poika